

LES NOSTRES EDITORES

Magda Gregori Borrell

Pròleg de Xavier Graset i Forasté
Fotografies de Jordi Borràs Abelló

A stylized, elegant lowercase letter 'f' in a serif font, which serves as the logo for the publisher Fonoll.

F O N O L L

Juneda, 2023

Aquest projecte ha estat ideat per *LA MIRA*.

1a edició: agost de 2023

© del text: Magda Gregori Borrell
© del pròleg: Xavier Graset i Forasté
© de les imatges: Jordi Borràs Abelló
© de les característiques d'aquesta edició:
Editorial Fonoll

Assessorament lingüístic: Maite Puig Tarré
Disseny gràfic i maquetació: Núria Mirada
(La Mirada Gràfica)
Disseny de la coberta: Arnau Torrente Capdevila
Impressió: Anfigraf Indústria Gràfica

Editat per:
Editorial Fonoll, SL
C/ Prat de la Riba, 128 · 25430 Juneda
www.editorialfonoll.cat

ISBN: 978-84-126977-3-5
Dipòsit legal: L 563-2023

Advertiment legal:
és rigorosament prohibida, sense l'autorització dels titulars
del *copyright*, la reproducció total o parcial d'aquesta obra
per qualsevol procediment, inclosos la reprografia
i el tractament informàtic.

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

*Al Jordi,
per editar plegats
el camí de la vida.*

PRÒLEG/

Quan tenim un llibre a les mans, com tenim ara, és clar que sabem que hi ha moltes feines que es complementen i s'alineen perquè sigui possible. Començant per l'autora, en aquest cas la Magda Gregori, que es capbussa de nou en un sector professional per saber quin paper hi tenen les dones, com també ha fet en els camps de la salut o de la pagesia; i acabant en qui us l'hagi venut a la llibreria o al quiosc, o qui us l'hagi deixat en préstec, si heu optat per anar a una biblioteca. I enmig d'aquests dos punts i activitats entre l'autoria i la lectura, entre l'escriure i el llegir, encara hi ha una pila de baules i feines fonamentals. La majoria no es veuen: ni la distribució, ni la impressió, ni la compaginació, ni els equips de premsa i màrqueting, ni la feina d'edició.

En aquest llibre coneixerem què pensen de la seva feina una pila d'editores de tota mena d'editorials: des del gran grup editor fins a la petita editorial; de segells més comercials, que busquen dotar de múscul industrial el sector, als més independents, que es regeixen per uns altres criteris i interessos, tot i que tots busquen atraure lectors.

Són mals temps per als índexs de lectura, i fins i tot per als de comprensió lectora dels més petits. A Suècia

han reculat amb la digitalització a les aules i clamen pel llibre de paper. Insisteixen en la importància dels coneixements essencials, el càlcul i la lectura, per encarar la resta d'aprenentatges. Sense aquesta base mínima serà molt difícil que els més joves progressin adequadament, tal com es deia fa uns anys.

I si anem al llegir, anem a l'arrel de la feina de les protagonistes del llibre de la Magda Gregori. Llegir, llegir i llegir, primera eina de la feina d'edició. Llegir i triar, llegir i rebutjar, o llegir i apostar. Llegir i transformar. Per què hi ha tantes dones en el sector de l'edició? No és fàcil de respondre a aquesta pregunta, a risc de caure en el parany dels estereotips. Però possiblement perquè, a banda que la preparació per a la feina no distingeix de gènere, sí que hi ha un tipus de feines que tenen a veure amb el fet de tenir cures, o d'acompanyar, que fa molts anys que han estat femenines. I encara més: possiblement molt millor les dones que els homes per planificar, també preveient riscos, les diferents etapes de l'edició d'un llibre, tenint al cap els ritmes del calendari.

Ja està, ja ho he deixat caure. Ho he dit des de la intuïció, que possiblement és una altra de les característiques estereotipades que també defineix una bona editora. No cal dir que és més fàcil jugar amb cartes marcades, jugar amb autors de prestigi en altres literatures, que ja tenen algun reconeixement, perquè l'aposta per un llibre concret acabi triomfant aquí, un cop traduït.

Lluny dels clixés, en l'exploració i les entrevistes de la Magda Gregori a aquest gran gruix de dones editores, hi trobareu justament allò que elles expliquen, que és la millor explicació. Hi trobareu des de la passió, l'enamorament, l'ànima, la paciència, l'aconsellar,

l'acompanyar, l'esperit comercial, el pensar en el lector, el catàleg, l'atenció, l'interès, el respecte, la coherència, la definició de segell, el projecte, l'engranatge, l'artesanía, la cura constant, el diàleg... Tot això i molt més, en una feina de relació amb els autors, tant amb els vius com amb els clàssics, o amb l'obra dels que ens hagin pogut deixar sent coetanis nostres.

Aquest llegir per refer, per ajudar a construir, per dotar de sentit, que fa que en algun moment la Laura Baena digui que un editor no deixa de ser «un escriptor frustrat», que és el que es diu sovint dels directors de teatre. Ho són perquè no han pogut pujar a l'escenari com a actors. Però de ben segur que aquesta feina, invisibilitzada perquè llueixin els autors i el seu món, una feina més silent, és la que fa moure el sector dels llibres. La feina de l'editora que tria i remena, que en selecciona des de la coberta fins als paratextos, de les galerades al paper, des del manuscrit fins al llibre imprès, que ha revisat l'escrit, que l'ha fet millor amb els seus suggeriments, que ens ha obert els ulls a tendències i corrents de pensament, és de les feines poc reconegudes, possiblement perquè han estat sempre pensades per quedar entre bambolines, fent pujar decorats, marcant sortides a escena i donant text per si l'actor es queda en blanc.

Entenc que a la Magda Gregori, que ha fet una feina magnífica anant a parlar amb tantes dones que dominen l'edició, li han d'haver brillat els ulls durant aquest enfilall de converses que donen les claus de per què llegim el que llegim o, en tot cas, per què tenim a l'abast tots aquests llibres —objecte i format imbatible— per desxifrar el món, des de la novel·la, la poesia o l'assaig, i tota mena de categoria del coneixement que cap dins d'un llibre.

És clar que sense la curiositat, l'interès, la cura i la passió per les seves feines no tindríem la vida escrita, no podríem resseguir-la de pàgina a pàgina, de volum a volum.

Llegiu ara la Magda Gregori i entendreu també per què llegim, què llegim i com i gràcies a qui llegim.

Xavier Graset i Forasté

AMB ELLES/

El batibull de fons és agradable. No fa nosa. Entro a la cafeteria i busco una taula. Escullo la de sempre. L'enquadrament és perfecte. En aquella cantonada tens una perspectiva de tota la sala. Com si, per instint tafaer, volgués controlar qui entra, qui surt, qui llegeix un llibre, qui intenta apagar per telèfon el darrer incendi de feina, qui s'asseu amb la seva parella i no intercanvien cap mot —potser perquè després de molts anys de relació ja s'ho han dit tot. Observar sense ser descoberta, amb prudència, sense fer soroll. Demano una aigua amb gas i llimona. Trec la llibreta de tapa negra, la que porto dins de la bossa de mà juntament amb les coses imprescindibles. El mòbil, les claus, un paquet de mocadors i la llibreta negra. I començo a escriure aquestes ratlles al mateix lloc on vaig entrevistar per primera vegada una editora. Aquí neix aquest llibre. Entre el rebombori de les converses de bar que s'encavalquen amb l'imaginari elegant i seductor dels llibres, de la lectura, de les històries reals o imaginàries. Una entrevista rere una altra, un descobriment rere un altre, una trajectòria rere una altra. Però fascinada amb cada editora. Vosaltres les descobrireu en les properes pàgines i, probablement, compartireu amb mi que totes elles tenen una manera diferent de veure el món, d'interpretar-lo,

d'explicar-lo, però totes impregnen l'edició d'un criteri propi, d'un treball acurat i precís, d'una personalitat singular i única. Una feina artesanal que, com la millor orfebreria, fa brillar milers d'autors. Un ofici que intenta fer resplendent l'escriptura dels altres.

A mesura que vaig enllaçant paraules, subratllo, esborro, ratllo frases sobreres. Com si volgués imitar, sense èxit, la seva feina. És un acte espontani, gairebé innat, que acompanya el procés d'escriptura. No ho faig com a mimetisme, tot i que parlant d'elles, les editores, podria semblar-ho. Sense cap visió romàntica ni idealitzada de l'edició, sí que les trobareu amunt i avall amb galerades farcides de notes. Perquè la seva vida s'explica així. I les lleixes de les nostres llibreries es construeixen gràcies a totes aquestes generacions d'editores catalanes. Elles, que entenen la lectura com un bé de primera necessitat per alimentar-nos socialment i emocionalment, conreen el nostre univers cultural. Des de la rereguarda produeixen noves realitats. Han fet de la constància i la coherència amb un catàleg editorial un forma de transformació. En un món canviant i de vegades confús, deixen que els autors s'atreveixin a desenvolupar idees intangibles o somnis impossibles. Saben que persisteixen en un ofici noble. I, per això, malgrat que tots els llibres formen part d'un engranatge invisible, en aquest les descobrim. Per poder-ne conèixer i reconèixer la feina. Per esbrinar què s'amaga rere cada coberta, cada títol, cada autor, cada llibre.

Alço la mirada del paper i m'adono que en una altra taula s'hi ha assegut una editora amb un futur autor. Em veu, s'acosta per saludar-me i m'etziba amb un somriure mig murri: «A veure si el convenço». No cal que hi afegeixi res més, la frase és reveladora, i jo tampoc faig cap

pregunta per no trencar el misteri. Tot i que sé que si un dia, passejant per una llibreria, veig publicada una nova obra d'aquell autor em recordaré d'aquest instant. Com qui, sense disparar amb la càmera de fotos, reté un moment especial. Malgrat la pausa momentània, recupero el meu text. En rellegeixo algunes línies, n'afegeixo unes altres i penso en un possible final. No hi ha por més incòmoda que la sensació de la pàgina en blanc, d'allò que queda per escriure, d'allò que potser intueixes però que encara no has sabut plasmar en un paper. Ara vosaltres continuareu avançant en aquesta lectura i espero que en gaudiu, com jo ho he fet conversant amb elles.

Fa cinc anys que vaig començar aquest projecte i, des del primer dia, tinc la sensació d'haver iniciat un trajecte sense fi. D'haver conegut unes dones imprescindibles, sense que aquest sigui un adjectiu superflu, sinó immensament merescut. He tingut la sort de quedar amb elles un dia, de repetir conversa al cap d'un temps, de compartir cafès i dinars, de parlar d'autors i d'egos, d'incerteses i de veritats irrefutables, de lectures i de textos. I de reafirmar que elles són les que fan brillar els altres.

Tanco la llibreta de tapa negra, m'aixeco i abandono la cafeteria pensant en el present que editen i en el futur que ja projecten. Perquè el seu és un treball continu que avança fermament però sense estridències. I ara vosaltres, els seus lectors, les coneixereu. En aquestes pàgines, excepcionalment, deixen de ser invisibles. I només puc donar-los-en les gràcies. Per fer-ho possible. Per contribuir en l'existència d'aquest llibre i de molts altres. De principi a fi.

Magda Gregori Borrell
Balaguer, 1 de juny de 2023

**«NO EM PREOCUPA QUE
ES PUBLIQUI MOLT,
SINÓ QUE NO ES
LLEGEIXI PROU.»**

IZASKUN ARRETXE

*Viatjar i llegir, llegir i viatjar.
La dicotomia que explica la seva
vida. La Izaskun Arretxe conviu
entre aquestes dues realitats
per entendre les essències
de l'edició, de la literatura,
dels autors, de les obres.*

Volia ser medievalista i, per això, va estudiar Filologia, però la vida sempre obre els camins més inesperats. I va acabar fent una beca d'investigació a Austràlia sobre l'aparat crític de les obres completes d'Ausiàs March. Va viatjar milers de quilòmetres sense abandonar el seu objectiu: dedicar-se a la medievalística. Però quan la Izaskun Arretxe va acabar la beca, va tornar a Barcelona i es va posar a buscar feina. «Quan vaig tornar, mentre feia el doctorat, vaig decidir que enviaria el meu currículum a diferents editorials. I una amiga em va dir: “Però si no

tens pas feina, per què no els portes a mà?”. Llavors, un dia al matí, vaig fer la llista de les editorials que coneixia, vaig buscar-ne les adreces i vaig fer una ruta amb el meu currículum. I a l'últim lloc on vaig anar va ser a Quaderns Crema. Vaig trobar una noia, que era la recepcionista, i ens vam posar a xerrar. Al cap d'un parell de dies, el Vallcorba em va trucar i em va fer la pregunta perfecta i equivocada per a la meua vida futura. Em va dir: “Tu què hi vols fer, aquí?”. I jo no sabia què volia fer perquè no sabia què es feia en una editorial i li vaig parlar de literatura. Em va respondre: “La feina que tinc no és per a tu, el que jo volia era oferir-te ser recepcionista”. I ja vaig donar per fet que m'havia quedat sense feina, però al cap d'un parell de dies em va tornar a trucar i em va comentar que l'editor, l'Ernest Folch, se n'anava i que havia pensat en mi per fer aquella feina. I hi vaig anar.» Una trucada que ho va capgirar tot. Perquè, sovint, hi ha coses que només depenen d'uns minuts de conversa, aquells que canvien el destí. Coneixem on la va portar, com ha estat la seva trajectòria com a editora, perquè la direcció de l'Àrea de Literatura de l'Institut Ramon Llull i la de la Institució de les Lletres Catalanes no han erosionat la seva vocació editorial.

«No vaig tenir gaire temps d'imaginar-me res. El Vallcorba va marxar uns dies fora i l'Ernest plegava al cap de tres setmanes, les que vam tenir perquè m'expliqués com són les guardes, els crèdits o la compaginació. Quan va tornar el Vallcorba ja sabia què es feia en una editorial», explica amb un to que amaga la ingenuïtat de qualsevol inici, una ingenuïtat que ella no havia planificat però que la va fascinar des del primer minut. «El que em va enganxar és la relació directa amb el manuscrit. De cop estava participant en una cosa que sempre havia viscut

com a espectadora. Havia llegit, havia estudiat diferents llibres i, de cop, en formava part. Evidentment, en aquell moment no tenia cap capacitat de decisió, però participava en aquell engranatge. Perquè en el món editorial hi ha una part que és molt artesanal, encara que sigui intel·lectual», reflexiona. I sense temps de preguntar, continua: «Construeixes aquell imaginari que després et fa gaudir tant. Si em preguntes quines són les coses que més m'agrada de fer, ho tinc claríssim: viatjar i llegir».

Se la veu una dona que, tot i la seva senzillesa i naturalitat, és decidida i enèrgica. Té clar que viatjar per ciutats i països o a través de galerades i títols és el que dona sentit a la vida. Als universos personal i literari que la defineixen. I sense ni un segon per fer una nota a peu de pàgina, afirma: «Hi ha una part de la fascinació romàntica de llegir que quan fas d'editora desapareix. Fins i tot, en la relació amb els autors. N'hi ha alguns que admires i després, en el terreny personal, no hi tens una connexió. És una feina molt intel·lectual, però també molt humana. I, per tant, té les seves sorpreses positives i negatives». És cert que hi ha fascinacions que amb el temps o l'experiència canvien, però hi ha un fet que mai es transforma. Quin és? «La seducció per un bon text. Per mi editar vol dir saber on ets i poder articular l'equilibri correcte entre el lloc des d'on edites i el que edites. No et pots no enamorar dels llibres que fas, t'hi has de trobar representada. Sempre hi ha d'haver aquesta relació profunda entre tu i el llibre, tant en els de no-ficció com en les novel·les.»

No hi ha marge de dubte; malgrat la seva racionalitat, també es deixa portar pels pressentiments o per les emocions més íntimes, que uneixen feina i vida com una conjunció indestriable. Després de Quaderns Crema, la

Izaskun va treballar a Anagrama abans d'aterrar a Ara Llibres. I a tot arreu on ha estat diu que ha après i gaudit. «Anagrama va ser una peça fonamental de la meua vida professional i personal, perquè és un lloc petit, però l'Herralde sap molt bé què fa i com ho fa, i sempre ho defensa fins al final. I aquesta coherència, que permet també molt marge, va esdevenir tota una carrera.» Pàgina a pàgina per anar perfilant l'engranatge, aquell que construeix un criteri editorial o un bon títol.

Però la Izaskun, sense que els ulls li deixin de brillar, és capaç de parlar amb sinceritat d'allò que percep amb una certa inquietud: «La lectura i els llibres estan perdent prestigi. Abans tenir llibres a casa era una cosa que la gent volia, llegís o no. Ara ja no hi ha aquesta connotació; el prestigi o el pes social no és el mateix, però la força secular dels llibres continua sent enorme. Per tant, no convertim aquest pes en una llosa, sinó en una oportunitat.» Queda clar que sempre intenta veure el got mig ple. La vida és dels optimistes, diuen. I ella ho té clar. Això potser també explica com creu que cal edificar la relació amb els autors, els indispensables perquè un text acabi convertint-se en un èxit literari. «L'editor mai pot oblidar quin és el seu paper, ha d'aconseguir que un autor tregui el millor d'ell mateix, la seva millor versió. Normalment, els editors són la persona de referència i cal un canal de comunicació que es basi en la confiança i la comprensió amb els autors. Ells et donen una cosa molt valuosa i tu ho has de saber entendre i atendre, pots fer suggeriments però sempre des del respecte», comenta amb la seguretat que donen els anys de treball constant.

I en aquest moment de la conversa explica, justament, la transcendència que té la seguretat dels autors. «Sobretot

en ficció, fa molta por als autors haver publicat. Si han fet una primera obra i ha funcionat molt bé, la segona costa. La primera sovint és aquella que tenien dins, que sempre havien volgut escriure, i després es pregunten: “Tinc més coses a explicar?”. Òbviament, ho estic simplificant, però existeix aquest moment d'un cert vertigen. En canvi, en la no-ficció, els escriptors, quan ja han publicat, s'espolsen determinades pors i guanyen seguretat, més enllà de si el llibre ha estat un èxit o no.» Voldria preguntar sobre la seva seguretat com a editora a l'hora de decidir, triar, escollir i descartar, però té una consideració més a fer: «Ens costa molt entendre les carreres literàries, no tenim paciència, ens agraden les coses que són noves. Hi ha una noia que ha escrit la seva primera obra i com que està molt bé ja la convertim en la millor escriptora de la literatura catalana. Crec que li fem un mal servei. La gent necessitem madurar. Perquè llavors, quan fa la tercera novel·la, ja no ens interessa i tendim a ignorar-la. Ens agraden les noves veus i, evidentment, és necessari que apareguin noves cares, és fonamental. Però una literatura és la solidesa de qui escriu des de l'ofici de molts anys d'anar treballant. El sistema literari necessita les dues coses. No només podem valorar la novetat i en molts casos la joventut. Hi ha una sèrie d'autors que no són els més sèniors, que tenen entre quaranta i cinquanta anys i deu llibres a l'esquena, però que són primeres espases; per tant, donem-los el valor que mereixen. No són nous, és clar que no, però tenen moltes coses a dir encara, i continuen en plena forma».

Queda clar que aquell equilibri que considera que ha de tenir l'ofici editorial, ella el sap conjugar bé, fins i tot quan es tracta de fer crítica. Potser també és símptoma de maduresa intel·lectual i professional. Cap de les seves

paraules és improvisada ni impulsiva. Equilibri i racionalitat. «Els editors són una raça que necessita una gran dosi d'intel·ligència emocional per acompanyar els autors. La creació és fràgil per naturalesa, perquè genera un món des del jo i és solitària. Els autors són com les orquídiades: els has de cuidar molt perquè exposen una part molt íntima, encara que el llibre no sigui una història personal.» I què passa quan, potser sense buscar-ho, es descobreix un nou autor, un talent que mereix ser publicat? «És un moment meravellós, màgic, d'una eufòria espectacular, de plenitud total. Però aquest sentiment tan àlgid contrasta amb d'altres de més complicats, com quan un autor que aprecies decideix que vol canviar d'editorial, per exemple. Això és un procés dolorós.» Res és blanc o negre. La diversitat de casuístiques narra l'ofici.

De la mateixa manera, tots els autors tenen les seves virtuts i els seus defectes o, per dir-ho sense eufemismes, el seu ego. «Jo parteixo de la base que els autors, per escriure, han de tenir ego. Llavors, n'hi ha de més controlats i de més descontrolats. Però és molt difícil que algú faci l'esforç de crear si no pensa que té alguna cosa a dir. I a mi això em sembla saludable. Però, quan un ego es descontrola, no va bé ni a l'autor, ni a l'editor ni a ningú.» Queda clar que, segons la Izaskun, l'ego és una condició necessària dels autors. Però i dels editors?, pregunto intencionalment. «És difícil no tenir-ne, però aquest sí que l'has de controlar. Fer bé la teva feina i marxar satisfet a casa també és un aliment per al teu ego, però ha de quedar constret a les quatre parets de casa teva. Els editors són un mitjà, no una finalitat. Això vol dir que un editor ha de ser invisible? En realitat, no. Perquè si és visible potser pot fer de més bon mediador per als seus llibres,

però hi ha un límit: l'objectiu sempre ha de ser que brilli l'autor. L'editor no pot tenir ego per ser important, ha de tenir-lo perquè la seva visibilitat ajudi els seus autors. Els protagonistes sempre són els escriptors.» Sap com cultivar el seu esperit sense traspasar les fronteres que la portarien per un terreny pantanós. Els excessos mai són bons, tampoc els que alimenten el jo més personal. Però, en canvi, no amaga les dèries més saludables: «La feina d'editor és addictiva. He conegut editors que han deixat de ser-ho per molts motius, però no n'he conegut cap que em digués: “Ho deixo, vull dedicar-me a una altra cosa, ja no m'omple aquesta professió”. Tot i així, també he de confessar que si ara tornés al món editorial, potser intentaria ser més valenta respecte de les pròpies intuïcions. Soc més gran i en algunes coses dubto més, però en d'altres menys. Seria més atrevida, sense oblidar mai que sempre cal ajustar-se a un compte de resultats».

Potser aquesta és una afirmació pragmàtica, però també pot esdevenir un consell per a les futures generacions d'editores. «A una noia jove que tot just s'inicia en aquest món, li diria que segueixi sempre la seva intuïció, però que sigui prudent. Perquè la meva seguretat me l'han donat les lectures i els anys. Però tampoc em fa res reconèixer que hi ha coses per a les quals no tinc facilitat, com, per exemple, formular un bon títol. Puc reconèixer si un és bo, si m'agrada o no, però a l'hora de proposar-ne un d'alternatiu mai he estat bona.»

Ho diu i no s'atreveix a fer una llista de les seves qualitats, necessita que formuli la pregunta i llavors es veu obligada a fer l'exercici, tot i ser incòmode: «Crec que soc bona explicant els llibres als comercials o als periodistes, per exemple, i saber-los comunicar bé és una part

importantíssima de la cadena». Però no vol aprofundir-hi més; de vegades és difícil parlar d'un mateix, i recondueix la conversa. «A mi no em preocupa que es publiqui molt, em preocupa que no es llegeixi prou», diu categòricament. Es fa un silenci i continua: «Hem d'intentar millorar aspectes tan prosaics com la professionalització dels escriptors, perquè puguin fer una carrera literària. I, sobretot, cal prestigiar aquells que fan literatura infantil i juvenil. És fonamental, és la manera d'aconseguir més lectors».

De fet, ella és una gran lectora perquè ja des de ben petita va submergir-se en aquest món. Els pares eren devoradors de llibres, i així ho van transmetre als seus cinc fills. I ho van fer seguint una tècnica peculiar. «El pare feia una cosa que ideològicament parlant em sembla tremenda, però va funcionar molt bé: la propietat privada dels llibres. Ell tenia una biblioteca molt gran i tu en podies agafar un llibre. I si te'l llegies era per a tu, te'l podies quedar. Llavors cadascun tenia les seves lleixes separades de la resta de germans. Jo crec que els llibres, les biblioteques, són per compartir, però allò va fer que ens interessessin tant.» De vegades, pots no compartir les metodologies però sens dubte hi ha coses que sobrepassen qualsevol finalitat.

Perquè la Izaskun podria prescindir de moltes coses, però no dels llibres. Diu que la connexió que té amb la literatura no la té amb la música o amb les fotografies. Perquè hi ha vides que s'expliquen a través de les lleixes d'una biblioteca. Aquelles que, des de la infantesa, acumulen títols, experiències, autors i cobertes. Les que, malgrat l'estima vers la literatura medieval, li han permès viatjar tot cercant altres mons. Tots infinits, seductors, addictius. Com l'edició.

ÍNDEX/

- 6* Pròleg, Xavier Graset i Forasté
12 Amb elles, Magda Gregori Borrell
- 16* Izaskun Arretxe
26 Montse Ayats
34 Laura Baena
42 Iolanda Batallé
52 Pilar Beltran
62 Valeria Bergalli
70 Maria Bohigas
78 Eugènia Broggi
86 Antònia Carré-Pons
94 Maria Carme Dalmau
104 Glòria Gasch
112 Laura Huerga
120 Núria Iceta
128 Núria Mañé
136 Matilde Martínez
144 Isabel Monsó
154 Isabel Obiols
164 Alba Puig
174 Judit Pujadó
182 Blanca Pujals

- 192** Ester Pujol
202 Rosa Rey
212 Dolors Sàrries
220 Maria Sempere
228 Joana Soto
238 Núria Tey

